

LBRIS

We know
books

NOIR de CRĂCIUN

povestiri mystery & thriller

reunite de
Teodora Matei și Bogdan Hrib

© Tritonic pentru prezenta ediție.

Noir de Crăciun

povestiri mystery & thriller
reunite de

Teodora Matei și Bogdan Hrib

Copyright © TRITONIC 2024 pentru ediția prezentă.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

TRITONIC

Str. Coacăzilor nr. 5, București
e-mail: editura@tritonnic.ro
www.tritonnic.ro

Tritonic București apare la poziția 18 în lista cu Edituri de prestigiu
recunoscut în domeniul științelor sociale (lista A2) (CNATDCU):
http://www.cnatdcu.ro/wp-content/uploads/2011/11/A2_Panel41.xls

Colecția: *Mystery & thriller* este coordonată de Bogdan Hrib.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Noir de Crăciun : povestiri mystery & thriller / reunite
de Teodora Matei și Bogdan Hrib. - București :

Tritonic Books, 2024

ISBN 978-606-749-785-4

I. Matei, Teodora (antolog.)

II. Hrib, Bogdan (antolog.)

82

Coperta: Alexandra Bardan

DTP: Ioan Dorel Radu

Editor: Rebeca Cojocaru

Comanda nr. MT05/2024

Bun de tipar: Noiembrie

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Cuprins

În loc de introducere pentru un nou... NOIR / 7

DĂNUȚ UNGUREANU

Cazul ursulețului de pluș / 9

TEODORA MATEI

Noapte albă de Ajun / 31

LUCIAN-DRAGOȘ BOGDAN

O mână de martori / 67

TONY MOTT

Daruri de Crăciun / 85

DAN PANAET

Accidentul / 125

CORINA OZON

Secretul Evei / 139

DANIEL TIMARIU

Hotelul din penumbră / 213

ANAMARIA IONESCU

Globul alb cu steluțe argintii / 249

BOGDAN HRIB

Cine l-a ucis pe Rudolph? / 267

DRAGOȘ C. COSTACHE

Zăpadă ca pe vremuri / 287

***În loc de introducere
pentru un nou... NOIR***

Credeți că ați scăpat?

Ei bine, nu!

După doi ani de pauză, colecția *Noir* se întoarce cu un nou volum colectiv.

Au fost cinci până acum: patru cu orașe – București, Timișoara, Brașov și Cluj, plus unul Gastro. La orizont pentru 2025 pare să se întrevadă un nou oraș...

Dar până atunci să ne bucurăm de un *Noir de Crăciun*, după modelul volumelor occidentale care apar în această perioadă a anului, reunind scriitori faimoși, pe care îi citiți în general în serii deja lungi și foarte celebre.

Veți regăsi în acest volum autori care au apărut și în precedentele: Dănuț Ungureanu, Tony Mott, Lucian Dragoș Bogdan, Anamaria Ionescu, Daniel Timariu, cu voia dvs și cei doi editori: Teodora Matei și Bogdan Hrib, dar și nume mai noi în editura noastră: Dragoș C. Costache, Corina Ozon și Dan Panaet.

Suntem 10 autori, cu 10 povestiri cu și despre Crăciun...

Fără să ne dorim să vă speriem prea tare, sau să alterăm cumva spiritului sărbătorilor, ba chiar din contră, credem

că vă veți bucura, la gura sobei (metaforic sau nu!), cu un pahar de vin fiert sau ceai aromat, de o mulțime de povești misterioase, fioroase și doar puțin sângeroase, pline de piste false, personaje carismatice și umor!

Așadar, stimați cititori vă mulțumim (ca întotdeauna, pentru statornicie și încredere) și spor la citit.

Teodora Matei la Ploiești
și
Bogdan Hrib la București
Noiembrie 2024

Cazul ursulețului de plus

de Dănuț Ungureanu

Mă cheamă Georgescu. Nelu Georgescu.

Sunt deci un „Escu”, dar mi se spune Olteanul. De la o vârstă încolo, nici nu-ți mai pasă, lași lumea să-ți zică oricum.

Însă nu despre mine e povestea asta, îndeajuns de scurtă ca să fie spusă la o bere. E despre bosul, dom'comisar Luna. Dani Luna.

Toți avem un șef. Numai al meu e de pe altă planetă.

*

CINA

Suntem la Predeal, de-un Crăciun cam fleșcăit, dar-ar boala-n ea de încălzire globală. N-avem zăpadă, ci doar așa, un noroi mai înghețat. Nici stele sclipind prin văzduhul geros, când ți se umplu atât de plăcut ochii cu lacrimi.

N-avem de niciunele care fac iarna să merite toți banii, numai un foc duduind în șemineul din sufrageria uriașă a gazdei și în bibliotecă ditamai bradul, sărmanul, tăiat din marginea pădurii, unde poate că-și făcuse și dânsul niște planuri. Acum stă smirnă în fața noastră, ornat cu globulețe, beteală și brizbrizuri, cum e mai nașpa. Ne-am împodobit

și noi, vreo zece masculi, cu niște păhărele de tărie și ceva riduri, mai ales de răs, că totuși sunt sărbătorile.

– Nelule... zice bosul.

Că dânsul așa mă abordează. „Oltene” – când cazurile merg spre bine, „Georgescule”, ori „inspectore”, când e ofticat și nu mai știe pe unde o să scoatem cămășile, „Nelule”, pe la băute, ori ocazii de-astea, simandicoase. Se tot ține de capul meu să-i zic și eu „nea Dani”, când suntem mai intimi, în afara orelor de program, cum ar veni. Dar nu prea se face, așa că...

– Băi Nelule...

– Da, bos!

– Fii și tu mai relaxat, că ne-au chemat aci pe merit, nu de pomană. Parcă ți-a căzut în pahar vreo lumânare din pom și ți s-a înțepenit pe gâtlej.

Când se pornește pe comparații și de-astea, cum să le zic, metafore, nu-i ții piept, mai bine arunci prosopul în ring.

– Dar chiar așa, bos, ce căutăm noi aici? Ce caut eu? Că mata te potrivești oriunde și toată lumea ar vrea să te aibă oaspete.

El dă o tură de protocol, să-și ciocnească păhărelul de ale celorlalți, care între timp s-au risipit prin hală. Așa-i cu diplomația.

– Nelule, zice la întoarcere, credeam că ți-ai făcut și tu temele, adăugat la ce te-am mai informat eu pe drum. Domnul Aureliu Scarlat a fost, până să se retragă, unul dintre cei mai iscusiți copoi pe care i-a avut țara asta. Face parte din conducerea locală a partidului de guvernământ și-a agonisit mai mult respect și prestigiu decât o să căpătăm noi doi, dimpreună cu neamurile și prietenii noștri, într-o sută de ani de-acum înainte. Puzderie de amărăș-

teni aidoma nouă, dar și ăi mai răsăriți, ba chiar somități și baștani vin la el să-i ceară sfatul, ori binecuvântarea. Zici că-i pelerinajul de la moaștele Cuvioasei Parascheva. Ei bine, acest ins remarcabil și-a dedicat bătrânețea colecționării de cazuri.

– De cazuri, bos? Colecți... Adică...

– Da, mă, cazuri. Alea de pomină, pe care și le povestesc gaborii între ei. De-a lungul anilor nici nu mai știi ce-i legendă și ce nu. El e un admirator și-un *conaisseur* în același timp. Din când în când, strânge câțiva într-un loc, să depene povești. Viața-i mai frumoasă la o șezătoare, nu?

Mă uit după gazda noastră, numitul Scarlat, un bătrânel putred de bogat, nu că l-ar fi pricopsit statul cu vreo pensie fabuloasă, ci fiindcă partenera, dusă la cele veșnice, i-a lăsat niște conturi prin bănci străine. Multe, dolofane.

– Așa, și? Ce-avem... Mă scuzați, ce-am eu cu legendele și șezătorile? Amărătul de mine, ca să zic așa, doar am pus nițel umărul la cercetările dumneavoastră.

– Ce prostii balmăjești în Ajunul Crăciunului, mormăie dânsul înduioșat. A zis omul că pot să mai vin cu cineva și-am venit. Păi alergam eu după toți hoțomanii, cu rana aia veche a mea? N-ai fost tu mereu mâinile și picioarele mele și, câteodată, un supliment mic de minte? Mic, dar supliment.

Drept să spun, crește pipota-n mine când îl aud vorbind astfel.

– La masă, toată lumea! trâmbițează domnul Aureliu.

Pe cât e de mărunțel, cât s-o da el de *consor*, vorba șefului, ba și destul de gârbovit, pe-atât de răsunătoare îi e goarna. Sau așa o fi numai când vine vorba de mâncat și de băut. Altfel, l-am mai observat din când în când, în cursul

serii, stăpânindu-și o tuse de-aia cu hârâieli de fosilă, care nu dau bine deloc între bărbați.

Ne bulucim spre sala de mese. Aștia bogați nu halesc în sufragerie, căreia o să-i spunem abia de mâine „camera de zi”, acum fiind seară. Ce văd de la depărtare deja face să-mi ghiorăie mațele.

– Și-atunci, bos..., mai apuc eu să mă mir la dom' comisar Luna. Pentru ce caz ne chemară la ceaunul cu mămăligă?

– Răbdare, puștiule, răbdare, zâmbește dânsul foarte subțire. Ne-om lămuri noi până la desert...

*

Dacă mă-ntrebați pe mine, către sfârșitul chiolhanului, înainte să trecem pe uischi și trabucuri, să ne descheiem gurilele și să slăbim un pic curelele, am deja în minte un clasament al celor de față:

Cel mai bogat din încăpere, desigur, moș Scarlat, cu băuturile lui fine și argintăria de pe masă.

Cea mai bună bucătăreasă din împrejurimi, firește, durdulia între două vârste care ne-a îndopat cu sumedenie de bunătăți. Pot zice, așa, ca între noi, gaborii, că pentru fiecare din felurile servite ar merita să faci moarte de om. Mobilul crimei, cum ar veni.

În fine, cel mai vigilent dintre toți, mai trebuie să vă atrag atenția? Dom' comisar Dani Luna, în dreapta mea, spre capătul de masă opus găzdoiului.

După cum surâde șiret la ce spun ceilalți și conform unor steluțe din ochii dânsului, aș jura că știe deja ce-o să se petreacă în continuare, cu toate că, pe cinstea mea, încă nu s-a întâmplat nimic. Dar parcă mă trece și pe mine un fel de presimțire. Poate, fiind molipsitoare, oi fi luat-o de la bosul.

Iar fosila noastră se ridică pe membrele din spate și clopoțește de zor cu lingurița într-un pahar. Mă tem c-o să facă cioburi frumusețe de cristal.

– Onorată asistență, zice. Onorați gabori...

Discursul lui nu-i vreo capodoperă, însă ne place tuturor. Se potrivește și curcanului extras din cuptor, și salășilor, și băuturilor de tot soiul. Suntem cu toții în mare armonie.

Ne povestește despre cei de față.

Colea, chiar lângă noi, moțăie cu nasul în păhărelul de Cointreau (așa se scrie, habar n-am cum se pronunță) comisarul Icsulescu, de la... Și dânsul e însoțit, firește, de un scutier, cum sunt eu pentru bosul, care-l va căra în spinare, la finalul beției, către camera dâșilor, de la etaj. Domnul comisar Icsulescu a intrat în legendă după ce-a dezmembrat ditamai clanurile de gangsteri din Ferentarii Capitalei.

Dincolo, pe lângă porțelanurile pline cu murături, care au împiedicat hoardele de friptane să ne îngrețoseze cu grăsimile lor, inspectorii șefi Cutărescu și Cutărăche. Lor li s-a dus vestea că l-au scăpat din ghearele nemiloșilor răpitori pe băiețelul unui nu mai puțin faimos senator, scutindu-l pe taticu' de răscumpărarea cu bani (cum altfel?) publici.

Și încă două perechi de caralii, prieteni, parteneri, ori cupluri șef-subaltern, investigând de zor platourile cu delicatese. Vedete, de asemenea, cu niște cazuri care, și numai dacă le-ascuți în rezumat, îți fac pielea măciucă, ori părul de găină.

Brava nouă, a tunat și ne-a adunat domnul Scarlat. Mă umflu în pene că, între toți baștania aștia, ne pomenirăm și noi cu micile noastre realizări.

– Care mici, băi, cavaler al prazului? mă ghicește bosul. La ospățul ăsta nu suntem pe pile și favoruri.

Vorba dânsului. Cine-s eu să-l contrazic?

Prezentările fiind făcute, conform tradiției despre care m-a pus în temă dom' comisar, gazda dă cuvântul, în ordinea pe care o preferă dâșii, eroilor de față, care-și povestesc câte un caz, ca să zic așa, mai de suflet. Unul ce va rămâne în memoria comunității de gabori celebri, nu prea mare, ce-i drept, dar solidară și de mare calitate.

Stau, casc gura și mă minunez, însă n-o să mă apuc acum să vi le reповestesc, fiindcă istorioara de față s-ar preface în ditamai romanul și poate n-aveți atâta timp la dispoziție.

Cert este că nu m-aș mai sătura ascultându-i, deși am și eu, de când mă ține bosul pe lângă dânsul ca partener-ucenic, niște pățanii cu care nu mă rușinez. În mod normal, aș zice că povestitorii le mai înfloresc și dâșii, mai pun de la ei, căci ce chef ar mai fi acela dacă nu lași uneori, îndemnat și de vinul din pocale, imaginația să zburde? S-o mai mulinez din când în când spre mal, ca să ai cât de cât controlul și-apoi iar s-o lași slobodă. Așa se nasc poveștile cele mai cele.

Înclin totuși să cred că toate relatările sunt mie-n sută conforme cu adevărul, căci, uite, pe fața bosului nu mai surprind nici urmă de surâs ironic, așa cum se întâmplă câteodată, când plouă în jurul nostru cu minciunile și gogonate.

Dar observ în celălalt capăt al mesei, chiar lângă ex-gaborul amfitrion, un personaj care, cum să zic, parcă nu se potrivește algoritmului, ca să folosesc o vorbă de-a șefului. Ori țuica de Kentucky nu-mi priește (fac cate-rincă, firește, căci m-am mai luptat cu uischianele la viața mea); ori a-nceput să-mi crească și mie firicelul de fler. Ori altceva.

Cert este că meseanul cu pricina parcă nu-i din fotografia noastră de grup. Se-arată ceva mai vârstnic decât mine și alți aghiotanți de față, dar în niciun caz leat cu, să mă scuzați, ceilalți purii – bosul, comisarii, inspectorii.

Plus de-asta, n-a fost menționat în galeria celebrităților. Să-l fi uitat găzdoiul? O fi doar o cunoștință, o rudă sau un frate, însă asta nu cadrează cu specificul adunării de față. Hm...

Și uite-așa se face noapte târziu și, cât ar fi atmosfera de palpitantă, Moș Ene ne gonește spre așternuturi, ca să-i facă loc complicelui său, Moș Crăciun. Favorizarea fapei, cum ar fi.

*

DARURILE

Dis-de-diminează, vorba vine, de fapt puțin după zece, o luăm de la capăt.

Cărnăciori, ochiuri, șunci, croasante, dulcețuri de nuci verzi și cireșe amare, cafele, ceaiuri în alte porțelanuri și cristale, de ție și frică să te miști, să nu faci paguba secolului. Și vorbe, vorbe... Aș fi zis că toată lumea avea să fie mahmură după clondirele de-aseară. Nici pomeneală.

Numai Olteanul picotește, sărmanul, cu nasul în farfuriu-ri-ara de fursecuri, asta fiindcă bosul s-a foit toată noaptea. A mormăit, a pufnit, a aprins veioza de vreo douăzeci de ori, și-a luat laptopul în poală, l-a tot butonat și tot așa. Pe canapeaua extensibilă, eu mă prefăceam de zor că dorm adânc, ca nu cumva să se simtă stânjenit. Însă, de fapt, n-am închis un ochi până către ziuă, când a căzut și dânsul răpus, în capul oaselor, cu ecranul aprins. M-am dus tiptil și l-am învelit, numai peste țurloaie, să nu stric vreo lucrare de pe laptop.